28/11 1938.

36.) Báseň o sv. Mikuláši.

Blíží se již vánoce
blíží se i vánice
ze sněhu čistého, bílého,
těšíme se na Ježíška milého.
Dříve však přijde Mikuláš
již obléká bílý plášť,
běží nakoupit do města
je jak bohatá nevěsta.
Již kráčí Mikuláš silnicí
to jste neviděli tu tlačenici
s ním kráčí anděl i čert
s ním není ale žádný žert.
Řetězy mu řinčejí na těle,
hrany vyzvánějí v kostele
již blíží se hodina večerní,
copak mě asi Mikuláš nadělí?
Kluk věší na okno punčochu
vzdychá jako když má záduchu,
rád má oříšky, jablíčka
ale přece bojí se čertíčka.
Tu klekne kluk a se pomodlí
tu na dveře kdosi silně uhodí.
Toť anděl, ~~čert~~ a Mikuláš,

a s nimi snad i satanáš.
Za dveřmi je slyšet zvonění
kluk všeliké barvy v obličeji mění,
ruce k modlitbě spíná,
strachy po očku se dívá,
kam anděl s dárky namíří
čert ho ale metličkou přeměří.
Mikuláš u dveří hlavou kývá,
při tom se po klukovi dívá,
jak s božnou tváří modlí se
má nadílku již na míse.
Punčocha též se naplní,
kluk se Mikulášovi pokloní,
andělovi ruku podává
čertíček s metličkou si pohrává.
Odchází jeden za druhým do dveří
čert ho ještě jednou přeměří,
odchází všude poslední,
on svoje názory nezmění.
A tak jdou od města k vesnici
každý kluk čeká tu trojici.
Těší se však rok po roce
a vzpomíná vždy na vánoce,
vzpomíná štědrého večera,
do kostela kráčí za šera
čeká na půlnoční hodinku
na Ježíška upírá myšlenku.
Narodil se Kristus Pán
byl celému světu dán
dal nám ho Bůh na vánoce
obdařil nás nejvíce.
To byl dar ze všech největší
vzal naše kříž ten nejtěžší.
Když na vánoce k nám přišel
celý svět o tom slyšel.
Tá velká půlnoční hodina
všechen národ po světě zbudila,
zbudila lid ze tmavé noci,
zářila hvězda o půl noci.
Probudili se pastýři chudí,
přicházeli oni tudy,
kudy jim hvězda kázala
až k betlému je přivedla.
Anděl jim cestu ukázal
když „aleluja - aleluja" hlásal.
Zpívali všichni andělé
Ježíškovi malému v Betlémě.
Pospíchejte malé dětičky
podívat se na jesličky.

v něm leží malý Ježíšek
nemá ani žádný kožíšek.
Dejte mu své malé srdéčko
aby mu bylo hodně teplíčko.
Až bude Ježíšek Veliký též,
jen stále k Němu běž,
pospíchej, utíkej, neváhej,
neodpočívej ale uháněj,
abys doběhl k nebes bráně,
tam bude Ježíšek čekat na tě,
uvede tě do svojí zahrádky
budeš si vzpomínat na ty pohádky.

Amen.

37) Báseň uprchlíka. 9/12 1938.

Fr. Matějková.

Vzpomínám každý den s bolem
jak jsme utíkali shonem
jak odcházeli jsme s pláčem
copak teď asi jen zděnem.
Každý jiné útulko našel
mnohý z toho dostal kašel,
ubohý si život vzal,
lepšího se nedočkal.
Jak zmámené to byly chvíle,
když utíkali jsme od hranic mile,
někdo blízko, někdo dál
každý hořce zaplakal.
Žilo se nám tak mile
v té naší malé vile,
kde jsme tak rádi sedali
na zahrádce pod jabloní.
Tá naše lavička milá
vždy tuze ráda byla
když jsme se všichni sešli
na ní odpočinek našli.
Když na vše vzpomínám,
slzy si utírám,
když jsme se rádi scházeli
ku stolu Páně sedali.
Tu lavičku sebou jsem vzala
budu na ní sedávat sama
budu vzpomínat na ten čas
dejž nám ho Bože zas.

Amen.

utíkali jsme poslední 6 října 1938

Malá Čermná r/O.
9/12 1938

38./ Báseň „Narození Páně."

Přichází doba vánoční,
velká hodina půlnoční,
kdy velká hvězda zářila
cestu k Betlému značila.
Zrodilo se růží poupátko
to zaslíbené děťátko
jenž Bůh lidem Jo darovat
na vánoce jim Jo dal.
I té velké půlnoci,
zbudili se velmoci,
malí, velcí, bohatí, chudí,
všichni kráčeli tudy.
Nahlíželi co se stalo?
poslouchali co se povídalo,
že se narodilo děťátko
dýchá na něho oslátko.
V jesličk leží malíčký
synek chudé matičky,
ten král králů nejvyšší
snížil se v koutek nejnižší.
Andělé mu zpívali
chválu Jemu vzdávali.

Narodil se Kristus Pán
byl celému světu dán
z velké lásky stoupil s nebe,
aby vykoupil člověče tebe.
Děkuj Bohu za ten dar svatý
neb je Kristus z nebe vzatý
sestoupil na ten hříšný svět
by vymanil se ze světských běd.
Vzpomínej na ty chvíle,
kdy bylo v světě tak milé
ten mír a klid vanul zemí
vždyť nic tak krásného není.
Sklanějí se všechny stromy
vědí o tom ryby němy
i ptáčkové se radují
chválu Ježíškovi zpívají.
„Aleluja - aleluja" veselme se,
že se Kristus narodil radujme se.
Pospíchali pastýři milí
co se to děje v této chvíli?
Pospíchali na ta místa,
kde byla matkou nevěsta
čistá byla jak anděl bílý
neměla na sobě žádné viny.

Z čistého se čisté narodilo,
aby lidi k Bohu probudilo.
Pospíchali tři králové
nešli jako do boje,
přišli se poklonit Pánu
jenž byl větší nad jejich hlavu.
Za hvězdou boží spěchali
do Betléma se dostali,
neb ta cesta dlouhá byla
k Betlému je přec dovedla.
Přicházely dětičky
podívat se na jesličky.
Velká matka v prostém chlévě
porodila Spasitele,
nebylo pro ni nikde místa,
kde by porodila Pána Krista.
A tak přichází rok po roce,
slavíme svoje vánoce
Kristus a Jeho matička
zrodí se v naše srdéčka,
kde bude žíti na věky
když zbavena budou neplechy.
bude v nich hořet boží plamen
až na věky věkův Amen.

39.) Vánoční stromek! 23/12 1938.

Vánoční stromeček
je jak boží posliček
zvěstuje boží narození
všech duší obrození.
Na vánočním stromečku
je mnoho všelijakých dárečků,
jablíčka, oříšky, cukroví
nemá každé stromoví?
To je požehnaný stromeček
má na každé větvičce plodeček.
na každé větvičce svíčička,
aby posvítila do tvého srdéčka.
Na vršíčku hvězda zářivá,
co k Betlému cestu razila,
za ní každý přicházej
na cestu se vydávej.
Dej pozor ať nezmeškáš,
ať hodně rychle pospícháš,
jest jen jedno Kristovo narození
ať v žádném srdci prázdno není,
ať je všude místečka
pro malého Ježíška.
Ať je srdce třebas prosté
v takovém též láska roste,
v takovém rád Pán sídlí,

když v něm zlá pýcha není.
Pýcha jest jak ten pyšný páv,
chce mít vždy nádherný háv,
nespokojí se skromností
ta v sobě každého nehostí.
Chce být vždy na skvostném trůnu,
nosí stále hlavu vzhůru
a když někde klopýtne zas
a zláme si třeba i vaz
pak pokořená na svět nakukuje
při tom se stále ještě nafukuje.
Má jen jednu nohu a nic víc,
když si ji zláme, nemá nic.
Pak když skromnost uvidí
před ní se pak zastydí
jak ona statečně kráčí
jí jen jedna noha stále stačí,
nikdy si ji nezláme,
protože vždy skromná je.
Vyhýbá se neřesti,
co přichází jí do cesty
jí stačí chudý koutek
nehledá přepychových choutek,
nehledá vzácného místa,

má pro Pána svého místa.
Přijme Ho do svého obydlí
upřímně se k Němu pomodlí,
u stromečku zbožně sedí
jak ozářen světlem hledí
do každého vidí srdéčka,
kde je i chudá světnička.
Tam Pán vždy hojně požehná,
protože chudobu rád mívá,
vždyť On byl též chudičký,
stačily Mu jen jesličky.
Nehledal lože zlacené
to je pro něj vždy ztracené
vždyť On je tak prostičký
nemá žádné botičky,
má jen bosé nožičky
na klíně chudé matičky.
Zvířátka Ho zahřívají
též prosté srdéčko mají,
jak zvířátka povýšil
že se mezi ně položil.
V koutéček nejnižší
sestoupil Pán nejvyšší.
Ten vánoční stromeček

je jak krásný chlapeček
má plné všecky kapsičky
pro ty svoje dětičky.
On rád každého podělí
v neděli i v pondělí,
rád rozdává každý den,
rád rozdává lidem všem.
Na vánoce je nejvíc štědrý
letos jsme však všecky chudý
máme málo klidu, míru,
v tom našem českém klínu.
Ty vánoční stromečku
upokoj naši dušičku,
aby od teďka za rok
byl odvážnější náš krok
po naší matičce zemi
ať už žádný neklid není.
Abychom za rok pod stromeček
složili náš český koutešek,
aby nám všem hvězda zařila,
aby nám do srdce světlo zasila,
aby od teďka za rok na stromečku
byla zem česká na vršíčku.
aby zářila velkým světlem

jako září velký Betlém!
Než se toho Bože dočkáš
vyžeň odtud všechnu pakáž,
potři nepřítele, ~~ducha~~ zlého ducha
ať nás na pokoji nechá
ať si řádí ve svém státě,
počkej však přijde na tě.
co ty ale nečekáš
počkej však ale uhlídáš.
Nebudeš vědět kudy kam
ocitneš se v pekle sám.
Za rok zas na vánoce
budem se radovat velice
budem se choulit všecičky
pod vánoční stromečky.
Ježíšek se zrodí mezi námi
dejž nám Bože svoje požehnání,
slož ruku na naše hlavy
nedej zahynouti naše davy
požehnej naší matičce Praze,
zaplať Benešovi draze
osvit jeho moudrou hlavu
aby zas navštívil Prahu,
aby dokončil úkol svůj.

dej ho zase na náš trůn.
Požehnej nám Ježíšku
na vánočním stromečku.

Amen.

40.) ## Báseň na Silvestra

31/12 1938.

Letos již naposled
upírám svůj pohled
kolkolem dokola
kde boží příroda.
Stromy jsou bělaví
jak starci šediví
stříbrný jejich vlas
sahá až na pas.
Zem bílá všude kol
smutný je každý stvol,
že letoš naposled
líbá sníh jejich ret.
Krásná je příroda
je jak bílá peřina,
kterou si nevěsta
chystá na Silvestra.
Letos už naposled svobodná
je mnohá švarná dívčina.
když přichází její milený,
říká: „jdu letos již na posledy.

Až přijde nový rok
bude do života nový krok
požádám Otce o tebe
nový rok nás oba povede
z domova do kostela
sám nám Bůh požehná.
kněz nám ruce sváže
v kostele u oltáře.
Jiná zas dívenka
jako ta květinka
v zahrádce uvadá
na lůžko uhadá;
Je ubohá bez vlády
jak květinka bez vláhy
smutně se zadívá
kde boží obloha.
Ach Bože, Bože můj,
jen při mě stále stůj
dej zdraví sílu mému
nechať jíti ještě do hrobu.
Posilni mé nožičky
i srdce mojí matičky,
by radosti se dočkala
na nový rok počkala.
Tento rok bouře řádila,
mnoho životů zmařila
byl rozsetý samý bol a žal
všem nám klid ze srdce vzal.

Řádila divá vichřice
vřítila jako dračice.
zasáhla celý svět.
klid mír nebude hned.
Snad ještě letos naposled
ruku si podá mnohý kmet
snad letos naposledy
jsme snad ještě tady.
Nevíme ni žádný,
co Bůh pro nás připraví.
snad příští Sylvestr
bude jak manžestr
pevný jako skála
nebude nás bolet hlava
nad tou světskou neplechou
sami sobě dutky upletou.
Těžký rok letoš byl
každého z nás tuze zbil,
mrskal nás lískovou holí,
každého to tuze bolí.
připravil nám mnoho ran
bylo jich jak hejno vran.
ze všech stran nás klovaly
bez milosti týraly.
přiletěly však ze všech stran
obklopily ten náš stan.

Rok starý jako vlk,
na Silvestra už zmlk
s novým se potkává,
ruku mu podává.
Nebuď tak zlý jako já,
teď svědomí se mě ozývá,
že neměl jsem tak jednati,
co mám už teď dělati?
Musím pykat za své činy
mám na sobě velké viny
lidi jsem z příbytku vyhnal
a teď musím jít i sám.
Ty jsi krásný, mladý,
nemáš žádné vady
velký úkol čeká na tě
by jsi obstál ~~na~~ na tom světě.
Já jsem natropil zla již dost
teď se pode mnou boří most
padám do velké propasti
do ďáblovy žhavé pasti.
Buď na ten svět hodný,
chraň jej od pohromy,
napravuj co jsem rozházel,
aby mír, klid nescházel,
aby se svět radoval.
že starý rok již dokonal.

Rok nový k nám přichází
jako když měsíc vychází,
usmívá se na vše strany,
ať jsem oblíben mezi vámi.
Začátek tuze dobrý nebude,
velký nepořádek tady je,
jste tak jak v blázinci
nejdřív postavím zvonici.
Budu zvonit na vše strany
ať je mír, klid mezi vámi.
až budu zvonit hrany
budou zakopávat vrahy.
Jsem zkušený já čtverák,
nedám se já lehko zlákat,
zjednám ve světě pořádek
bude spousta pohádek.
Budou v celém světě psány
jaké měl starý rok plány
chtěl mít ze všech nejvíc,
teď má méně než nic.
Buď spokojen každý s málem,
nechtěj být bohatý honem,
neber nic, co není tvého
koukej jen do hrnce svého.
Kdo chce mít mnoho, nemá nic,
je jak baron z. Nemanic.
pak ta jeho sláva
je v každé kronice psaná.
Československá republika
o ní je kronika veliká,
jak byla chudák oškubaná
od černých ptáků oklovaná.
Nový rok vše spraví,
dejž mu Pán Bůh zdraví
zdraví a při tom hojné síly
by neměl na sobě stíny
by světlo z něho zářilo
co v starém roce zhasilo.
Děkujem Ti Bože dobrý
za ten život náš ubohý
velká zkouška nás stihla
od mnoha duší očistila.
Prosíme Tě Bože náš
že nám lepší zas rok dáš
abychom v míru žili
po světě se už neplahočili.
Smiluj se Otče nad námi
kéž bychom se dočkali
jasnějšího dne i jitra
dej klid do našeho nitra.

Shlédni na nás Pane Ježíši,
Ty světa králi nejvyšší,
vezmi do ruky žezlo Sám
Ty vés největší země Pán.
Ochraňuj Pane Ježíši národ náš,
vždyť Ty velikou moc máš.
hobři našeho souheře
ať na nás už víc neleze.
Oroduj Ježíši za nás
pohlédni milostivě na nás
jací ubožáci jsme,
zbav nás té velké tísně,
Vysvoboď nás Pane milý,
nedej zahynouti ve chvíli,
když národ o pomoc prosí
slzou svoje utýrané oko rosí.
Sešli světlo národu,
pozvedni ho na horu
pozvedni ho ze země výš,
aby patřil v nebeskou říš.
Sešli anděla míru
ať zatroubí na svoji líru
ať hlásí pokoj lidem všem
buď za to Pane veleben,
že jsi se smiloval
nás od záhuby varoval.
Dej nám Bože síly
k tomu hojné víry
neboť láska Tvoje svatá
stále v naší srdci chvatá.
Stojíš stále na stráži
ať postihujme s kuráží
ať pospícháme včas
na ten Tvůj boží hlas.
Svatý Václave,
patrone naší země,
na tvou pomoc čekáme
stále tebe voláme.
Nedej zahynouti
nám ni budoucím
vždyť jsi naším králem
i s Ježíšem Pánem
až na věky věků, Amen.
Až se otevře Blaník
rytíři na svých koních
budou uhánět zas.
aby nezmeškali čas,
aby byli vítězové
v té naší vlasti české milé,
S Pánem Bohem.

41.) # Báseň dnešní doby. 11/1 1939.

Bůh všechno srovná až přijde doba
budeme se všichni těšit znova.
Bude zas mír a klid
neklid už nesmí být.
Zatroubí anděl míru
na tu svou velikou lyru
bude hlásat do světa
za dobré bude odveta.
Bůh se na nás zasměje
anděl radosti zahřeje,
že je konec světské bouře
neb přetéká už ~~[illegible]~~.
Utrpení kalich bude dopit
nebude zlo už nikdo tropit,
bude mezi námi láska
to je zlatá boží páska,
která nás s Ním spojí
a už nikdy nerozdvojí.
Dejž Bůh světlo celému národu
zabraň už všecku pohromu
která nás ubohé stihla
aby nás probudila ze sna.
Spali jsme spánek tvrdý
nepřítel obcházel všudy
bystrý byl jak lišák
pověsil kabát na náš věšák.
Pověsili ho i jiní,
že pro náš kabát místa není.
Až se věšák rozpadne,
všecko dolů upadne.
Koupíme se potom nový
budem na něj věšet boty
bychom lehce chodili
a domov svůj střežili,
aby lišák za velkého mrazu
vzal už jednou svoji zkázu.
Místo lišáka ať chodí ovce
hlídat svoje naše národovce.
A tak moje drahá paní Gottwaldová,
dejž vám Bůh hojné ~~[illegible]~~ zdraví
za všecko vám draze zaplať
byste se dostala na hrad.
Ať ve velké slávě stoupáš
ať na žádného ale nedáš
kdo by ti v cestě překážel
a všecko na ní rozházel
Buď pevná ve svém boji
ochránce na stráži stojí
hlídá tvoji dobrou duši
ať Bohu tvá láska přísluší.

Bůh pro tě odpočinek připraví
tam ve svém nebeském ráji.

42.) Sestře Plánkové. 11/1 1939.

Ty starý malý drobečku
posílám ti upřímnou hubičku.
Až půjdeš na hřbitově
pozdravuj mou Mařenku v hrobě,
pozdravuj svého manžela,
vždyť jsem ho také ráda měla.
Pomodli se u nich: „Otče náš,"
vždyť Bože jejich duše máš.
Vzpomínám na tě ráda
vždyť má duše není zrádná,
miluji tě i tu sestru druhou (Gotwaldovou)
vždyť máte obě duši dobrou.
S láskou na vás vzpomínám
když na loži uléhám,
aby vám Bůh dal zdraví
vy družky moje drahy.
Kéž duše naše k sobě lnou
pod tou boží oblohou.
Dejž nám Bože šťastné shledání
v míru, klidu na zemi.
Líbám vás na čelíčko,
s Bohem buď každá má sestřičko.
Slzička mě z oka kane
že vzpomínáte také na mě.
Pánem Bohem.

43.) Báseň Tajemná noc. 19/1 1939.

Blíží se den k západu
uzavírá den boží oblohu.
Na nebi měsíček vychází
s ním se hvězdička prochází.
Hvězdička jenž večernice se zove
s měsíčkem po nebi plove,
nedaleko od něho kráčí
jiným cestu značí.
Svítí hvězdiček na tisíce
usměvavé jsou jejich líce,
jejich oči radostí září
každá se ale jinak tváří.
Všecky úkol svůj mají
v tom velkém zočním taji.
Jedna rozumně na vše patří
druhá zas zrak svůj ostří
nahlédá co tamo se děje
jiná zas ze srdce se směje.

Mnohá zas tuze se třpytí
jiná zas matově svítí
některá se zas štěhotá
oh jak nešťastná je slepota.
Jak šťastné je oko naše,
které může patřit na vše,
když zadívá se do tmavé noci
do té tajemné boží moci.
Všecky hvězdy svůj úkol mají
jedna druhé nezávidějí
jako na tom hříšném světě
jen nenávist a závist kvete,
pro lásku není místa
kam se ten lid jen chystá.
Oko má k tajemnu slepé,
neví kudy cesta k Bohu vede,
neví že Bůh nade vším vládne,
neví co po smrti se s ním stane.
Chvátá - chvátá stále tmou,
neví, že duši má nevědomou.
Oko ~~jako~~ nevidí třpyt měsíce,
neví co značí ta velká hvězdice,
nikdy nepřemýšlí o tajemné moci,

nepřemýšlí, že je v boží moci.
Cesta jeho vede k propasti,
mnohdy se chytne do pasti
upadá do hříšného bahna
duše jeho je žízní zmahlá.
Ráda by se někde napila
aby horečku svou zchladila
ohlíží se kudy kam jíti
chtěla by cestu lehčí najíti.
Neví, kudy se má dáti
neví, co se s ní může státi.
Usedá na kámen tvrdý.
běží zvířátko malé tudy.
Počkej ty zvířátko malé
ty již tak utěšíš.
Pověz mi kudy bych šla
bych hezkou cestu našla.
To zvířátko uslyšelo
před duší se zastavilo
řeklo k ní tato slova:
„Jak seš dušičko ubohá.
Ty neznáš tu rovnou cestu,
co vede k Pánu Kristu?
Jsou ještě různé cestičky

po kterých bloudí dušičky:
též i mnohá křižovatka
zbloudí i nás zvířátka.
Všelijaké překážky máme
by všecky přeskakáme,
kdo neumí skákat, přeleze
přece však cestu nalezne.
Když uvidíme trávičku
jak lehkou máme hlavičku
děkujeme Pánu Bohu
že nalézáme potravu.
Uvidíme potůček též
slyšíme: „tam napít se běž."
Najíme se napijem
pak si klidně ulehnem,
poděkujem Pánu
za jeho ochranu.
Hvězdičky a měsíček
osvětlují ten náš stáneček,
stánek ten je boží příroda
vážíme si našeho domova
radujem se z božího slunéčka
chválíme božího Tatíčka.
A tak ty milá dušičko,

pověděl jsem ti všecičko
radím ti velmi dobře
nalezneš také boží soře.
Když tě přepadá noc únava
pohled Krista Pána
pomodli se: „Otče náš milý
neopouštěj mě v této chvíli.
Pošli mě anděla strážného
by mě uchránil od zlého,
vezmi mě [illegible] v ochranu
doveď mě božího chrámu."
Zahleď se do svitu měsíce
budeš vědět ještě více
uslyšíš řeč hvězdiček
uvidíš mnoho cestiček
které vedou do božího chrámu
tam nahoru ke Kristu Pánu.
Uvidíš i cestu rovnou
na ní také trny rostou,
cesta trnitá růže přináší
tak se duše vysoko povznáší.
Balvany a trny přeskakuj
jen rovně ku středu pospíchej
neuhýbej se v rozcestí

mohla by jís cestu pohledi,
Uvidíš i jinou krásnou cestu.
ta není správná k božímu městu
ta se usmívá mile
ta do záhuby ale vede.
Přelstí se dušičko nenech,
víš co na světě jest nehleh
ke Kristu je trnitá cesta
ale u Něho je spása jistá.
Nechal se korunovat trním
protož pojďme všichni za ním.
To vše pro nás učinil,
aby nás svou smrtí vykoupil.
Pros Pána za svoje hříchy,
aby tebe zbavil hříšné pýchy.
odlož všechny nepravosti
přijmi v sebe dobré ctnosti,
aby tvoje dušička
zasloužila si nebíčka.
Až jsem ti dosti pověděl,
„Bůh tě přijmi." on jí děl,
„vzpomínej na mě též,
neb dítě Boha Otce seš.
Uhání zajíček dále a dále

tam do zeleného háje
šťasten k prameňku spěchá
velké doušky vody loká.
Ach to jsem se pamatuji
když Bůh ji vysvobodil.
Přemýšlí dušička, co slyšela
od toho nepatrného zvířátka,
jak ubohá, proti němu jsem,
jak šťastná, že jsem zabloudila sem,
Co slyšela zapsala ve své srdce,
přečítala jako ve vzácné knize
brala v srdce nauku,
co slyšela v lese u buku,
Na hvězdičky denně se dívá,
ruce zbožně ku Kristu spíná,
cítí se šťastnější a zdravá,
na zajíčka s láskou vzpomíná.
Hledí denně do hvězdiček
na ni usmívá se i měsíček
jak šťastná je ve své tváři,
již cestu ku Kristu zná.
Na jiné cestičky po očku kouká
stále jí do uší někdo houká,
„dále ku předu, jen neodbočuj,

od překážek se neodvrací.
Kdybys měla nohy skrvavené celé
jen ku předu kráčej směle
neohlížej se na pravo ni v levo
jen ku předu vždy hleď, děvo.
A tak dušička kráčí svojou ulí,
také mnohdy hořce kvílí
a zas se blaženě usmívá
že se jejía chůze zdařila.
Časem se rány její hojí
duše se naději kojí
že šťastně dojde ku Kristu
ustrojí se za nevěstu,
by šaty čisté bílé měla
aby Jemu se zalíbila.
V ruce bude držet lilii bílou
až předstoupí před Jeho tvář milou,
aby oko její zářilo čistotou,
před svatou tváří Kristovou.
A tak dušička sní krásný sen
ku předu kráčí stále jen
už rány žádné ji nebolí
kráčí přes balvany bez bolí.
Už kráčí, kráčí statečně,

vše krásnější má i báječné.
Už těší se na odměnu svou
co jí trny ostré přinesou.
S Pánem rostou i růže,
co jen věrná duše zmůže
když ráda kráčí ku Kristu
třebas měla těžkou tu cestu,
šťastně vše snáší.
Již stezkou cestu znáší
s trnami cesta rosená
od Pána Krista svěcená.
Po ní kráčí jen a jen
Pane Ježíši, ruku mě vem
doveď mě malého koutečku,
v tom Tvém svatém nebíčku.
Nezapomenu na malého rajíčka,
že mě ukáže cestu do nebíčka,
děkuji Ti Pane můj
za tuto nejkrásnější chvíli.
S Pánem Ježíšem.

44. Báseň o boží přírodě 23/1 1939.

Půjdem do přírody
půjdem na jahody
natrhám do košíčku
pro svoji milou matičku.
Tamhle zas ořeší
tatíčka potěší,
ty tvrdé plody
jsou pro jeho zuby.
Borůvek kytičku
pro malou sestřičku
v lesíku natrhám
když domů pospíchám.
Lesem je cestička
pro malého zajíčka,
spěchá tudy i mraveneček
na zádech nese raneček.
Pospíchá chudinka s vakem,
sotva ho uzřím zrakem,
nerad bych nohou ho šlápl,
tu náhle kdosi ho chňapl!
Tamto zas veverky cílá;
po stromě na ~~strom~~ se šplhá,
ze stromu na strom poskakuje,
dolů čtverácky pokukuje.
Na stromech plno je ptáčků,
těch malých zpěváčků
koncertují v lese
jako někde na plese,
Každý svou písničku zpívá
jeden po druhém se dívá,
noty žádné nemají,
melodii krásnou umějí.
Skřivánek ten ramný ptáček
je čaro krásný zpěváček
k obloze vysoko se vznáší,
modlitbu Bohu přináší,
Všeholi krásně, jak umí,
v hrdélku jeho zpěv šumí.
Tónky různé vyluzuje
při tom všelijak se vykrucuje.
Vlaštovka z cizimy přiletuje
svým švitořením nás obveseluje,
i ten vrabčáček líný
má také svoje chyby.
Když na poli pšenka zraje,
hejno vrabců poletuje,
čimčarara, čim, čim, čim,
je-li už zralá, uvidím.
Špaček na třešni se houpá,
na sladké plody se kouká,

vždyť on je též ošetřuje
housenek je zbavuje.
Proč by si je neochutnal?
vždyť se už dost nastaral
co jemu mu práce daly
nežli všecky uzrály.
I ta louka zelená
je kvítím celá posetá
po ní zajíček se prohání,
co mu chutná si přebírá.
Je rád, že je všeho dost,
vždyť je nejznámější host
lesa dost i pole lán
jednou za rok je všeho pán.
Copak ty člověče milý
kde ty trávíš svou chvíli?
vždyť v přírodě je tolik krásy,
na poli zrají už klasy.
Pohlédni, co jsi šel síti,
že zralé už budeš míti,
musíš už kosu brousit
budeš už brzo kosit.
Pšenička plné má klasy,
poděkuj Pánu za časy,
poděkuj za požehnání,
když se den ku konci sklání.
Když zvonek klekání zvoní
pasáček kozy domů honí,
každý ukládá se na lože,
po těžké denní trampoté.
Slunce se za hory sklání,
zvonek z věže vyzvání
„Anděl Páně" pomodli se dnes
než na svoje lože ulehneš,
Pomodli se ke Kristu Pánu
za Jeho boží ochranu,
aby jsi dočkal nového jitra
vezmi Pána do svého nitra,
Budeš vstávat zdravý, svěží
zas cinká zvonek na věži,
budí tě člověče k modlitbě zas
vyslyší Bůh ten tvůj hlas.
Vyslyší Bůh modlitbu tvoji,
až se tvá duše do čistého strojí,
aby svěží krásná čistá,
před Pána Krista přišla.

Amen.

75.) Báseň „Válečná lítice." 24/1 1939.

Doby zlé táhnou světem
běda ženám a dětem.
„čeho se jen dočkáme?"
každodenně říkáme.
Vesmírem táhne chaos divný,
buď z nás každý silný,
důvěřuj v pomoc boží,
nereptej, co Bůh na tě složí.
Doby zlé táhnou silnicí,
táhnou vojáci s puškami,
táhnou vojáci přes pole,
ach kde vlast naše milá je.
Rozpadla se jak na poli hrouda
nepřítel o ni los metá,
zuby jeho šklebí se na nás,
ach Bože veta je po nás.
Ach zůstaň jen kořene pevný,
zarej se hluboko v zemi,
až přijde vhodný čas,
vylez na povrch zas.
Blíží se doba zkázy,
nepřátelé se scházi,
pohltili nás již celé,
jak se jen ďábel směje.
Je přeroď naši vlasti
jaké jméno budou ji klásti
jaké jméno jen dostane
vždyť „Čechy" tak krásné je.
Kde jsi praotče „Čechu,
kde jsi udatný „Lechu."?
pohleď na nás ubohé,
kde jen naše jméno je?
jak tvůj národ zkvétal
teď se los o něho metal.
blíží se ukřižování doba,
kam spěje ta nepřátelská zloba?
Pohleď „praotče" na své děti,
nechť síla tvoje světem letí,
aby nás v čas zachránila,
neb blíží se ukrutná doba.
Sepni národe ruce své
hrůza ta k modlitbě zve
pomodli se „Otče náš milý"
zachraň nás v kruté chvíli.
osvil naše těžké hlavy
potři nepřátelské davy.
Doba zlá jak lítice
přelétne jako vichřice,

burácet bude na vše strany kolem
připravujme se honem.
Až přijde březen,
nevíme kam vlezem,
až přijde duben
nevíme kde budem.
Až přijde květen
bude mnohý smeten
nepřátelskou kulí
i bída potáhne tudy.
Budem mořeni hladem
budem ležet ladem
k práci nebude síly
ochraň nás Bože milý.
V celém světě velká bouře
je jak rozbouřené moře
z něhož velryba tlamu rozvírá
by nás všecky pohltila.
V červnu na krásné dny
budou již mnohé hroby
zem matička v náruč svou
přijme mnohou oběť ubohou.
Ukolébá ji ve svojí náruči
Bůh ji do jejího objetí poruči
bude dřímat krásný sen,
v svojí matičky české zem.
Oči naše budou slzeti
až se se syny budem loučiti
se syny i s manželi,
každé srdce bolestí zaželí.
Chce nás nepřítel vyhubit
ženy a děti otrávit
jedovaté plyny potáhnou vzduchem
poslouchej každý uchem
co se všechno připravuje
mnohého i smyslů zbavuje.
Lev udatnosti je spoutaný
na něj hozeny byly okovy
na krk šlápla noha zlá
bude ale brzo zlomená.
Až se lev z okovů vyprostí
nepřítele ze země vyhostí
bude nás málo i jeho jen hrstka
přichází vítězství doba brzká.
Bota okovaná šlápne jemu na krk
bude křehký jak husí brk
polámme se na mnoho kusů
i novou zem budeme míti z brusu.
Mnoho bude pláče, kvílení,
než přijde dobré znamení
to bude rytíř z „Blaníku“

na svém bílém koníku.
V ruce třímá praporec
zvítězíme na konec,
poražen bude velikán
nad Boha se býti zdál.
Až bude konec litice
odpočinem sobě na louce
na naší půdě české
v naší matičce zemi hezké.
Prapor svatý Václav ponese
z naší země nehne se
i ostatní všichni rytíři
kudy budou chtít si namíří.
Nikdo nemá na ně práva
jim je síla od Boha dána.
Čeští panovníci milí,
kteří jste v naší zemi žili
nedejte jí zahynouti
její češství pominouti,
aby naše řeč česká milá
nikdy - nikdy nezhynula,
aby slovanští národové
lnuli pevnou láskou k sobě.
Dejž nám Bože síly dosti
pro vlast naši do věčnosti,

aby světlem ozářena byla
prapor vítězství si uhájila.
Otevři Bože bránu nebeskou
přijmi každou duši českou,
která v boji musí zhynouti
dej jí Bože s krásnem splynouti.
Hříchu jejich odpuštění dej
vinu z jejich duší smej,
aby čistá k bráně přišla
do království Tvého vešla.
Dej jim Bože věčné slávy
kteří v boji za vlast padli
seřaď je v boží vojsko silné
ať vlast naši hájit vyjde.
Prapor vítězství nechť vlaje
nad naše české kraje
i v těch krajích uloupených
i v těch místech vykradených.
Dej Bože požehnání Svého
a zbav nás nepřítele zlého,
rozsvěť světlo národu
zažeň všecku pohromu,
aby svítil věčný plamen
až na věky věkův. „Amen!"

S Pánem Bohem.

46.) Báseň: „V božím chrámu.“ 7/2 1939. Černá, Vol.

Byla cesta ušlapaná
do božího chrámu,
často jsem tam vídávala
krásnou mladou pannu.
Ta sobě vždy mívávala
překrásný šat bílý,
na návštěvu chodívala
k Tobě Ježíši můj milý.
Ruce svoje bílé spínala
usmívala se na Tebe milé,
o co Tebe prosila
o tom věděla duše Tvoje.
Byla jak nevěsta bílá,
duši měla nevinnou
k oltáři ráda hleděla
na Tvoji tvář spanilou.
Co v duši svojí cítila
to víš Ježíši nejlíp Sám,
asi ve svém čistém srdci
chtěla by Tě míti sám.
Pojednou však vyřkla slova:
„Ó můj nejdražší Ježíši,
ó přijď do mého nitra
uprav v něm chrám nejvyšší.

Otevírám nitro svoje
dveře obojí do kořán,
pro Tebe Ty můj Ježíši
přebývej věčně u mně Sám.
Budu věrnou Tobě Pane
služebnicí skromnou,
neopouštěj srdce moje
chci být stále hodnou!“
Tu ve své prosbě prosté
vztahuje ruce své,
vidí – vidí Krista Pána
jak blíže k Sobě ji zve,
úsměv její rety krášlí,
oko radostí se leskne,
pospíchá až ku oltáři
do Jeho náruče Mu klesne.
„Jak jsem šťastna Pane milý
ve Tvojím svatém objetí,
nechť moje duše mladá
do nebe s Tebou odletí.
Jsem opuštěná od matičky
nemám ani tatíčka,
ani bratra ni sestřičky
kryje je zelená travička.

Je mě smutno zde na světě,
k Tobě ráda pospíchám,
přijmi mě též Kriste Pane
duši u Tebe ponechám.
Odletět chci s Tebou Pane
do nebeské radosti
zbav mě na tom světě bídném
bolesti, stesku, žalosti."
Tak se dívka přivinula
do náruče Kristovy
a s ním opravdu odcházela
do nebeské zahrady.
Zvonek cinká na chrámu věži,
ku hrobu odnášejí pannu,
tu, co ráda chodívala
do božího chrámu.
Matička země přijímá v náruč
tu její schránku čistou,
duše letí s Kristem Pánem
v nebeskou vlast jistou.
Uvítala ji máti drahá
i tatíček její milý
bratr její i sestra milá
v tuto krásnou chvíli.

Usmívá se na ni Kristus
kývá jim rukou Svojí
v té nebeské Svojí vlasti
láskou Svou je stojí.
S Pánem Bohem.

17. Teče potůček lučinou. 13/2 1939.

Teče potok lučinou
pospíchá od lesa
brodí se vodou studenou
mladá dívčina.
Teče potok pod strání
je slyšet jeho bublání,
ptáček na stromě zpívá
dívčina na břeh usedá.
Naslouchá potůčku bublání
i slyší ptáčka zpívání,
jak krásně je v přírodě,
kde zelená loučka je.
Myslí, že je jak v pohádce
sama sebe zeptá se,
sluníčko krásně svítí
na to luční kvítí.
Pomněnka modrá na břehu
se mile na ni usmívá,

a zas rybka v tůňku,
se očkem na ni hodivá.
„Proč jsi tak smutná děvuško?“
„Libým hláskem se ptá,
nebo bolí tvé srdíčko?“
svěř se mi holubičko má.
Vím, že jsi rybičko němá,
že nám nic neprozradíš,
když jsi sobě tak věrná,
vím, že by mi nezradíš.
Jen se svěř holubičko sivá,
přísahu tobě skládám,
že jsem opravdu ryba němá
čestné slovo ti dávám.
Měla jsem milého ráda
milovala jsem ho láskou vřelou,
urvala mě ho sokyně zrádná
ranila duši mou celou.
Bolí mě ta jeho zráda,
v noci mi spáti nedá,
uslyšel to ptáček malý
na větévku stromu sedá.
Slyší to též motýlek malý krásný
nad ramenem její létá
muška kolem ucha jí bzučí,
jen nebuď děvo smutná.

Láska je jak motýlek
jenž z kvítku na kvítek sedá,
divím se ti dívenko-
že ti spáti nedá.
Láska je jak malá muška
jenž do ucha šeptá
pošeptá a odletí
a proto seš tak smutná?
Láska je jak ptáček ~~krasný~~ krásný,
jenž na větvi se houpá,
která dívka chlapci věří,
myslím, že je hloupá.
Láska je jak cikareta
hoří, plane, uhasíná.
a tak to je s tebou děvo,
že jsi teď ohlušená.
„Zapomeň - zapomeň dívko,“
„rybička z vody tvaru,
navštěvuj to modré kvítko,
co roste na břehu tady.
Je to modrá pomněnka
ta je zrády prostá,
uslyšíš i zpívat ptáčka
skřivánka i kosu.
Nezradíme nikdy tebe
navštěvuj nás denně.

naučíš tu něhu krásnou
budeš opět v duši šťastnou.
A tak dívka vše vyslechla,
myslila si sobě sama,
že sem bude chodívati
každičkého rána.
Chodívá přes potůček po lávce
slyší denně zpívat o lásce
o lásce velké, o lásce boží
jenž sbor ptáčků tvoří.
Všelijaké hlásky slyší
komára i mušky
v potůčku jak skotají
rybky a jejich druzky.
Větříček sem tam přilétne,
vlaštovička zaševeltí,
že se opravdu dívence
srdíčko rozvesrlí.
Jak Jsi, Bože veleben
od každého malého tvora,
proč bych já to nedovedla?
vždyť jsem též toho schopna.
Ptáčkové Ti chválu vzdávají
a já zas moc stýskám
pomodlím se k Tobě Otče,
pod oblohou Tě vzývám.
Uklidni mé srdce bolné
dej mě lásku Tvoji,
nechť má duše čistá, dobrá
s Tebou se jen spojí.
Budu naslouchat v přírodě
té krásné melodii
budu rozmlouvat s přírodou
o Nejvyšší lásce Tvojí.

Anna.

48. Báseň „Na jaře.“ 1/3 1939.

Kvetou stromy na jaře
vydávají vůni v zahradě.
Kvetou jabloně, třešně
přichází jaro spěšně,
s ním přilétají ptáčci
starostliví jsou špačci.
Skřivánek je ze všech nejrannější,
je také ze všech nejznámější,
že na hromnice vzzne
ať si třeba zmrzne.
Přilétají malé mušky
štiplavé jsou nezdárné mršky,
mají také úkol svůj,

každý všecko pozoruj.
Potůček již v lese bublá
z jara už víc nezamrzá
k nápoji je přichystaný
pomněnkami osázený.
Ptám se tě ty vodičko čistá
proč tak z daleka jsi přišla
běžíš celou noc a den
já bych byl už unaven.
Běžíš stále od zdroje
nemáš nikdy pokoje,
na dně písek žlutavý
usmívá se potají.
Tu se mihne rybička
jak na nebi hvězdička
očkem na mě napledne
a zas dále zaběhne.
A ty tiché rybičky
to jsou tvoje družičky
potůčku můj bublavý
jsi tak krásný půvabný.
Stále pěkný hovor máš
s nimi velmi rád si hráš,
vlnka za vlnou se převaluje
krásnou melodii si šepotaje.
Stromy v lese zašumějí,
velice se obdivují
stará sosna hlavou vrtí
do smíchu se ale nutí.
Obdivuješ potůček malý
což my si nezasloužíme chvály?
Jedna odruhé praví:
„Jsme jak štíhlé panny!"
Vlasy máme načechrané
srdce láskou nadýchané,
vydáváme vůni silnou
pro tvoji duši milou.
Zdraví tobě podáváme
vůní tebe zahrneme
abys obdivoval také nás
ty poutníče milý náš.
Usedáš mezi námi na mechu,
když potřebuješ oddechu,
sedíš jako na peřině
to nenajdeš věru nikde.
V našich hlavách na vršíčku
zpívá ti ptáček písničku,
pohledí do té boží oblohy,

pohleď na to krásné stromoví.
Jak naše hlavy se ti klaní
při tom sobě šepotají.
Ovane tě náš tajemný vánek
přijde na tě náhle spánek.
U našich nohou odpočíváš
ve spánek se ukolébáš,
obestře tě libý sen
jako když jsi v ráji jen.
Zdá se mu jak kráčí po pěšině
vesele ku předu si to šine
jde dále-dále a dál
spatří překrásný háj.
Plno kvítí, plno krásy
kde to jsem? myslí si asi,
přede mnou je brána
u ní stojí bílá panna.
Co tu hledáš? jinochu mladý,
libý hlásek její praví,
ukážu ti cestu dobrou
za branou jiné cesty budou.
Za ruku ho vede dále,
kráčí jak po krásném sále,
všude plno světel svítí,

všude plno krásného kvítí.
Snad jsem v boží zahradě?
že všecko zde tak krásné je.
Zase vidí krásné palmy,
když zavedla ho do zahrady,
mnoho stromů plných květů
zavedla ho do jiných světů.
Očí může na všem nechat
musím snad už zpátky spěchat,
však co uviděl zase?
Pána Krista v plné kráse.
Na kolena padá,
ruce k Němu zvedá.
Usmívá se na něj Pán
„pojď jen blíže“ praví Pán.
Kráčí tiše před Pána
duše jeho znavená
otevírá nitro svoje
jsem Pane také dítě Tvoje?
Vztáhni ruce Svoje Pane
na moje slabé ramně,
pohlaď hlavu moji
ať zvítězím ve svém boji.
Smiluj se Pane nademnou
posilni duši ubohou.

odpusť moje provinění
nedej na Tě zapomění.
Kristus jemu sladce praví,
nezůstaneš ještě tady
práce tvá není dokonána
ještě není pro tě otevřená brána.
Ještě se navrátíš zpět
dolů na ten bídný svět.
Kristus ho doprovází,
chrání ho od nesnází,
aby jeho duše milá
dolů se šťastně navrátila.
Probouzí se ze spánku,
vidí stále tu zahrádku,
spal jsem anebo jsem tam byl.?
opravdu se podivil.
Viděl jsem přece Pána Krista
stále myslí na ta místa
jak všecko bylo jako sen
kéž bych tam byl stále jen.
Rozhlíží se po lese
myslí, že je v pralese
a přece leží na mechu
již se chýlí k večeru.

Vstává a chce odejít jen
vzpomíná na svůj sen,
děkuje za odpočinek
Bůh vám dej stromy tichý spánek.
Odchází zdravý, svěží
a již k domovu běží,
půjdu zase do lesa
posílila mě nebesa.
Děkuji Ti Pane milý
za tuto nejkrásnější chvíli,
spatřil jsem Tvou svatou tvář
skládám duši Tobě na oltář.
S Pánem Bohem.

49.) Báseň „Odplata. 13/3 1939.

Přichází den odplaty
za zlo zlo se mstívá
už šlape jemu na paty
kdo se lsí se na nás dívá.
Krev jest jeho nápojem
těla jeho chlebem,
na to ale nedbá nic,
že je pod širým nebem.
Nebojí se žádného
ani samého Boha.

myslí, že je nad Něho
Krutost spáti mu nedá.
Pořád na něco přemýšlí
by ukájil své vášně,
co by sobě přivlastnil
něco mu říká: „jen už začni!"
Pořád zakládá ohníček
neví, kam by jej vložil
kde by ho však podpálil
aby choutku svoji prožil.
Nedbá pláče, kvílení
ani žádné kletby
nemá citu v hrudi své
zla má velké setby
Začínají zrna klíčiti
co zasel ďábel v světě
poznáme velkého satana
uvidíme ho v jeho světle.
Je jak největší velryba
jenž svět chce pohltiti
už svou tlamu rozvírá
může se ale zmýliti.
Udice však připravená,
by pohltila příšeru
jedem je však napuštěná
až přiblíží se k jezeru.

Bůh Sám ji lapí do sítě,
až voda se rozčeří,
vytáhne ji na povrch
to bude mít ďábel večeři.
Světem táhne historie
do pamětní knihy,
že nad světem ďábel vládne
zanechává černé stíny.
Táhnou se mlhy šedé
údolím i lesem
loubím stinným po dědině
zastíní smutek i s plesem.
Sesmutnějí líce lidem
srdce bolestí bude pukat,
až smrt svoje rejdy začne,
bude kukačka kukat.
Zle je zle zde na světě,
zazpívá i ptáček v lese,
zajíček postrašen střelbou
do doupěte ukryje se.
Křepelka zvolá pod mezí,
Bože, co se to jen děje?
„nemám žádné paměti
nad tyto dnešní reje."
Víří vzduchem nenávist,
smrt pospíchá na vše strany.

bude to, co nevidět,
bude kosit davy.
Bude jí to jedno
ať Čech či Němec
ať Slovák, Polák, Maďarům
každýmu zazvoní zvonec.
Nebude však přebírat
kdo snad přepychový jest,
ta je nejvýš spravedlivá
ta nezná žádnou lest.
Skosí obilí vysoké
i tu travičku nízkou,
bude kosit městečkem
i nepatrnou vískou.
Bude ta žeň veliká
plné budou stohy
poseče to dosti rychle
neb má dlouhé nohy.
„Buď smrti milosrdná
snad ušetříš dítek,
je jich všude po světě
jak na lukách kvítek."
„Nevím - nevím, nepřebírám,
nemám tuze času
moje kosa seče dobře
na lukách i v klasu.

Jest již všechno posečeno,
nebe slzy roní,
umíráček na kostelíku
smutnou píseň zvoní.
Země krví zbarvená je
jak plno růží rudých
duše nad tělami se vznáší
bohatých i chudých.
Zde již jsou však všichni rovni
rovy mají stejné
ale za života nehleděli
že mají být si bratři věrné.
Zde je všechno srovnáno,
nenávist i zlá pýcha
leží tady všecičky
a všem se stejně dýchá.
Rozevírá matička zem
náruč svoji drahou,
přijímá v lůno svoje svaté
každou oběť milou.
Řídly davy, řídly řady
hochů našich chrabrých,
nejen Čechů, všechněch hochů
ode všechny rasy.
Bůh vztáhl ruku svoji
řekl: „Však už dosti!"

nepřítel už také leží
rozbité má kosti.
Rozhlíží se okem svojím,
co se to stalo v říši.?
vždyť jsem nechtěl ten můj národ
chtěl jsem porobit židy a Češi.
Jeho národ padnul celý
ohně ještě všude hoří,
teď trpět budeš ty satane,
Bůh na tě odplátu složí.
Kvílet budeš a naříkat
ty bezcitný vrahu
cos napáchal, teď to sklidíš
tak je to ty krutý brachu.
Tak budeš dlouho trpěti
až splatíš svůj dluh,
nejsi jen ty pánem tady
tady Pán je náš Bůh.
Tys Boha nikdy neznal
jen nepřemožitelnost svoji
a teď spoután jsi nemocí
vždyť ďábel teď u tebe stojí.
Cení zuby vztekle na tě,
plivá tobě do tváře,
až čas přijde, vezmu si tě,

do pekelné garáže.
Pohostím tě dobře za to,
žes konal dobře službu mou.
obrátil se k němu na to,
vezmu tě pod ochranu svou.
Marně prosí král veliký
ze světa by chtěl už jíti
nepůjde ti to tak lehce
těžko musíš umírati.
Pec je pro tě připravena
na věčné snad časy
kremace je uprázdněná
čeká na tvé tělo, kosti.
Není slova pro ten tvůj trest
co jsi zla natropil
v kletbách, hříšech v krvi nevinné
by ses už utopil.
Zasvítilo sluníčko zlaté
na požaté obilí
slzy zbylých našich bratří
jejich těla skropily.
Odpočiňte všichni v klidu
tmavá noc se rozprostřela
patřily hvězdy na mrtvé bratři
hvězdička každému svítila.
Uhasnul však jejich život,

Bůh je k Sobě povolal,
radoval se každý z duše
že pro vlast Českou umíral.
Odletěla vichřice zlá
už se více nevrátí
panovníka velikého
ukrutná smrt zachvátí.
Je všude jako po vymření
smutek zůstal ve tváři,
dej Bože zase oživení,
dejť ať slunko zazáří.
Dej úrodu na naše pole
nasyť lidí hladových,
přioděj však lidi nahých
posilni srdcích ubohých.
Neopouštěj nás Pane milý
je nás už jen maličko
posilni naše utýrané duše
a dej radosti na líčko.
Zahřej srdce studené,
oživ smyslů zbavené
dej trpícím ulehčení v bolasti
připrav pro všechny nebeské radosti.
Dokonáno jest!
Tak pravil Kristus z kříže když za nás umíral.
Poznejme Krista, následujme Ho! S Pánem Bohem.

50) Báseň „O světě!" 13/3 1939.

Je na světě mnoho pohádek,
i všelijakých báchorek,
ale taková ještě nebyla
co se v nynější době zrodila.
Hystorie velká se bude psát
do pamětní knihy snad,
že takové ještě nebylo
ač se už mnoho ztropilo.
Nyní je svět tak rozvrácený,
že nad jeho zlomyslnost není,
už to vypadá jak v předpeklí
vždyť ďábel slaví své prokletí.
Bůh se na nás opravdu hněvá
vždyť jsou ústa lidu němá,
nemají pro Něho jediného slůvka
pro něco světského je velký mluvka.
Nemá uši k slyšení
ani ústa k mluvení,
aby mysl obrátil k Bohu
ještě nevzpomněl na tu dobu.
Stále tím bahnem kráčí putuje
často a často, stále hubuje,
hřeší, kleje proklíná,
když jeho práce se nezdařila.
„Buď klidný a nehubuj,
"

vem do hrsti rozum svůj
se zlem nic nezmůžeš
ještě ďáblovi pomůžeš.
Proč tolik hřešení
to není pěkné řešení,
to se na tebe nesluší,
to čest tvoji poruší.
S Pánem Bohem dílo počínej
S Pánem Bohem dílo dokonej
práce se ti bude dařiti
nesmíš dobrou mysl zmařiti."

S Pánem Bohem.

51) Báseň „Odplata." 13/3 1939.

Přichází doba odplaty
za zlo zlo se mstívá,
už šlape jemu na paty,
kdo se zlostí se na nás dívá.
Krev jest jeho nápojem
těla jeho chlebem,
na to ale nedbá nic,
že je nad širým nebem.
Nebojí se žádného
ani samého Boha
myslí, že je nad něho,
krutost spáti mu nedá.
Pořád na něco přemýšlí
by ukájil své vášni
co by sobě přivlastnil
něco mu říká: jen už začni."
Pořád zakládá ohníček
neví kam by jej vložil,
kde by ho však nadpálil
aby choutku svoji ukojil.
Nedbá pláče křičení,
ani žádné kletby,
nemá citu v hrudi své
zlo má velké sedby.
Začínají armu křížit
co zasel ďábel v světě
poznáme velkého satana
uvidíme ho v jeho světle.
Je jak největší velryba
jež svět chce zničiti,
než svou tlamu rozvírá
může se ale pomýliti.
Udice však vykroucená
by polapila příšeru
jednou je však natržená
až přiblíží se k jícnu.

Bůh Sám ji táhne do sítě
až voda se rozčeří
vytáhne ji na povrch
to bude mít ďábel večeři.
Světem táhne historie
do pamětní knihy
že nad světem ďábel vládne
zanechává černé stíny.
Táhnou se mlhy šedé
údolím i lesem,
polím stinným i po dědině
zastíní radost i s plesem.
Sesmutnějí lidé lidem
srdce bolestí bude tukat
až smrt svoje rejdy začne
bude kukačku kukat.
Ale je zle zde na světě
zazpívá i ptáček v lese
zajíček postrašen střelbou
do doupěte ukryje se.
Přepelička volá pod mezí,
„Bože, co se to jen děje?
nemám žádné paměti
nad tyto dnešní reje."

Víří vzduchem nenávist
smrt pobíhá na vše strany
bude to, co uvidíš
bude krve davy,
Budou již to jedno
ať ~~[illegible]~~ Čech a nebo Němec
ať Polák, Slovák či Maďarům
každému rovnou rovnou.
Nebude přebírat
kdo snad přepychový jest
ta je nejvíc spravedlivá
ta nezná žádnou čest.
Kosí obilí vysoké
i tu travičku nízkou
bude kosit městečkem
i nebránou věžkou.
Budou čáry veliké
plné budou slzy
[illegible]
neb mají dlouhé nohy
Bude smrti nebezpečná
snad nejdříve dílek
je jich všude po světě
jako na lukách kvítek.
Nevím, nevím, nerozbírám;

nemám na to času,
moje kosa seče dobře
na lukách i v klasu.
Jest již všechno posečeno
nebe slzy roní;
umíráček na kostelíku
smutnou píseň zvoní.
Země krví zbarvená je
jak tělo růží [illegible]
duši nad tělami se vznáší
[illegible] i [illegible].
Rozvírá matička země
náručí svoji [illegible]
přijímá v lůno svoje svaté
každou oběť milou.
Hrdé šiky - řady řady -
hochů našich chrabrých,
vojín Čechů, všechněch hochů
ode všech [illegible].
Bůh vztáhl ruku svoji,
řekl: „[illegible] už dosti!"
nebudeš už [illegible],
zlomený má [illegible].
Rozhlíží se okem svojím,

co pak to stalo v mojí říši?
vždyť jsem nechtěl ten můj národ
chtěl jsem porobit židy a Češi.
Jeho národ padnul celý
ohně ještě všude hoří
teď trhat budeš ty „satane",
Bůh na tě odplatu složí.
[illegible] budeš [illegible]
ty [illegible] vrahu,
cos natropil, teď to sklidíš,
[illegible]
Tak budeš dlouho [illegible]
až splatíš svůj dluh,
[illegible]
[illegible]
Tys [illegible]
jen [illegible] od svojí
a teď [illegible] jsi [illegible]
vždyť ďábel u tebe stojí,
[illegible]
[illegible] do tváře,
až čas [illegible]
do pekelné [illegible].
Marně prosí, král veliký

ze světa by už chtěl jíti
nepůjde-li to tak lehce
těžko musíš umírati.
Pro je tvo tě připravená
na věčné snadenny
musíš rozumět také Bohu,
a tak snad také dojdeš slávy.
Dlouhé slovo tvo tam tvůj třesk
co jsi natolik zla
teď musíš stát na něj hleděti
než přijde od soudu tání doba,
Zasvitlo slunko zlaté
na tvrdé oblé
skrz oblých matčin brání
jejích tělo a krabici.
Odhořte sváteční klidu
tmavé nosy rozhostřela
hatily svody na mrtvé bratři,
hvězdička hasnoucí svítila.
Uhasnul však jejich život
Bůh je k sobě povolal
radoval se každý v duši
že tvé vrah člověk umírá.
Odletěla vichřice zlá

už se více nevrátí
panovníka velikého
ukrutná smrt zachvátí.
Je všude jako po vymření
smutek zůstal ve tváři,
dejž Bože zase oživení
dej ať slunko zazáří.
Dej úrodu na naše pole
nasyť lidi hladovějící,
oblékni bratři naše
posilni srdci ubohých.
Neopouštěj nás Pane milý
je nás už jen maličko -
posilni naše slabé duše
a dej radost na líčko.
Zahřej srdce studené
dej hříšným ulehčení v bolesti;
oživ smysly zkrvené
připrav pro všecky radosti.
„Dokonáno jest!"
Tak pravil Kristus z kříže, když na nás umíral.
Poznejte Ho, následujte Ho!
Šimon Pokim.

52.) Báseň „Patnáctý březen!“ 17/3 1939.

Čechy krásné, Čechy mé
duše má se stoukou tme.
Tak jsem kdysi zpíval
když jsem v Čechách přebýval.
Jak krásný je nebetyčný kras
jak krásně svítil na Čechy slunka jas.
Jak s hrdostí jsem patříval
na matičku českou Prahu hledíval
a dnes ocitla se v rukou vraha
naše matička zlatá Praha.
Jak zabolelo srdce moje
jak zrosilo se dnes oko moje,
Matička zlatá Praha
do rukou nepřátel je daná
jsou nám dané pouta na ruce
veta je to naší Svobodence.
Mohli rozdávat lehko
nevydobili si ji těžko
česká krev byla mnohokrát prolitá
kdykoliv matičku Prahu dobyla.
Dostal ji nepřítel zadarmo
spoléhali jsme všichni nadarmo,
slibovali, konejšili nás češi
a za jejich sliby byla zráda v řeči.

Slibovali, lhali, tiskli noviny
zatím se o nás s nepřítelem radili
za našimi zády zráda veliká
v našich srdcích zrostla panika.
Odzbrojili vojsko i přední stráže celé
jak to vypadá teď skvěle?
jsou odstrojeni všichni bez zbraně
nepřítel směle kráčí po hradě.
Kde přebývali velicí králové
přebývají dosud jejich duchové
jak prováděli ho hradem
hrozili jen netrah češi hladem.
Jsi krutý panovníce milý
jak lehkovážný jsi v této chvíli
jak odvážil jsi sobě vstoupit na posvátné místo
že bylo ti v srdci tak jisto?
Zde tanujem dosud my sami
nám vyrvaněli z hradů brány,
kde budou tobě zvoniti
až se světem se budeš loučiti?
Není tvoje země česká
ani matička Praha hezká
není tvého ještě nic
nevydobil jsi padouchu krví nic.
Tvoje hříšná démonická síla,

se hluboko do každého vpila
jsou všichni omámeni bludem,
jen počkej, všichni na tebe půjdem.
Nestačíš ani utíkat
až se s tebou začnem potýkat,
zařveš jak obluda krutá
i tvůj ďábel tě podupá,
Do jeho hradu duše tvá patří
a ne mezi nás čeští bratři
jak znečistil jsi hrad svojí návštěvou
jak porušil jsi budovu svěcenou.
Zaplatíš kroky své draze
lehkomyslné jsou tvoje fráze
ani se před námi nestydíš?
koukej ať odtud vymizíš.
Nedáme si Čechy naše
ať vystydne tvá horká kaše,
však přijde i tvá doba
kdy my a Bůh tebe zdolá.
Je pro tebe už připraveno
to ďábelské vřeteno upraveno
na kolovrátku budeš příst
a kroniky o sobě číst.
Budou dějiny o Hitlerovi
jak předstoletími o císařovi

jak krutý panovník jsi byl
že jsi s Bohem o moc závodil.
Vyhnanil jsi Československo celé
jak obohyšný jsi hnedle
jen postupuj dál a v dál
ať jsi celého světa pán.
Oheň jsi založil v prostřed Evropy
plameny šlehají okolním na paty,
kdo přijde uhasit vířící žár
snad zachytí kdo s ohněm si hrál.
Plamen se šíří do kola kolem
chystají se hasiči honem,
připravují stříkačky, hadice
bude chycen žhář do udice.
Nesmí celý svět splanouti
žhář bude hozen v zákoutí
bude podkálen i jeho stan
smiluj se nad námi Bože Sám.
Ty nám chvilku upravíš,
co on zapálil, Ty uhasíš,
kéž přijde brzo už ta doba
neb spoutáni jsme od Neznaboha.
Spřetrhej na rukách okovy
dej pevnou půdu pod nohy
až půjdem oheň hasiti.

dej, abychom mohli už začíti.
Plameny šlehají až do nebe
dýmy vstupují Bože na Tebe
nedej nám už dlouho čekati
pomoz nám bič splétati.
Jak žháře do padřem
nemilosrdně ho popadnem
zbičovat si zaslouží tělo celé
vždyť ďábel jeho se stále směje.
První říjen devatenáct set třicet osm
byli jsme dáni zlým vosům
patnáctý březen devatenáct set třicet devět
dostal náš dvoreček medvěd.
Procházeli se po něm vlci
přivolali medvěda brzy
i ostatní zvěř dravá
už do nás všech se dává.
Nemůžeme se brániti
na cizí pomoc budem čekati,
kdo nás vyprosti z vězení
mezi šelmy jsme hozeni.
Až bude šelma ubitá
a krví lidskou umytá
nebude však dřív pokoje
teď neklid v celém světě panuje.

Dejž nám Bože pomoc svou
potři tu zvěř divokou
nedej nás roztrhati
mezi dravými zvířaty.
Vrací se doby císařovy,
rozkoší jeho byly arény
jak šťastný byl, když viděl krev
jak rád slyšel obětí řev.
Byl to jeho slavný den
když slyšel zoufalý sten,
jak zvěř dravá trhala lidi
dívalo se na to množství lidí.
Neměli cit jen krvelačnost
to byl jejich nejlepší host,
láska neměla v světě místa
vždyť tenkrát ukřižovali Krista.
Přišly doby k obnovení
blíží se naše ukřižování,
kříž máme už připravený
dejž nám Bože ulehčení.
Smiluj se Ježíši Pane,
připomínají ony dnové
když's na dřevě kříže pněl
svaté ruce přibité měl.
Nohy svaté přibity hřeby
které ke každému rády spěly.

které ke každému rády chvátaly
ruce svaté uzdravení dávaly.
Stůj při nás v této těžké době chvíli
ochraň nás Spasiteli milý
dejž nám šťastné skonání
abychom se s Tebou shledali.
A kdož tady zůstane snad
kéž za Tebou půjde rád,
aby všichni Tebe poznali
jak bude tvoje láska na zemi.
Vezmi žezlo do ruky Tvojí
na Tvém hradě stráž stojí
nepustí do něho nepřítele
neb království boží je Tvé celé.
Až se budem se světem loučiti
nech nám hrany boží zvonili
přijmi nás v koutéček malý Tvůj
prosíme tě Pane na nás pamatuj.
Důvěřujem v pomoc Tvoji
nechť stráž Tvoje při nás stojí
až zatroubí anděl ~~mou~~ na léru
odpočinutek všichni v klidu.

S Pánem Bohem.

53/ Velikonoce. 3/4 1939.

Přichází ukřižování Tvého Pane doba
světit budem svátky znova,
světíme je rok po roce
budou opět svátky velikonoce.
Jak těžké byly tenkráte ~~[illegible]~~ doby,
když visel jsi mezi lotry
na dřevě kříže ruce rozpjaté
hřeby Tvoje svaté ruce protaté.
Jak zběsilý byl tenkrát lid
jak láteřil na Tě každý žid
jak honili Tě z místa na místo
mysleli, že odpraví Tě najisto.
Nechápali ty Tvoje svatá slova
když lidu jsi kázal znova a znova.
nazvali Tebe rouhačem,
kdo nebyl Tvým posluchačem.
Kdo Tvoje slova rád poslouchal,
ten za Tebou rád pospíchal,
ukládal slova Tvá do srdce
ku Tvojí věčné památce.
Tvoje svatá slova nikdy nezhynou
spíše všichni lidé zahynou,
slovo věčně Tvoje potrvá,
kdo rád Tebe má, si jej zachová.
Na Golgotě vypustil jsi duši Svou,

pro nás havěť ubohou,
nesl Jsi tíži celého světa,
již se o Tebe los metá;
Je to již dnes v této naší době
začíná lid toužiti po Tobě
los o Tebe metají již mnohé
již s modlitbou chvátají k Tobě.
Prosbu mají na rtech svých,
poroučejí se do rukou Tvých
budou a chtí slavit svoje vzkříšení
již vychází duše ze svého zmatení.
Začínají poznávat pravdu Tvou
i Tvoji duši svatou předobrou,
obracejí se k Tobě o Pane
o vztáhni ke všem Tvoje ramě.
Odpusť lidem kajícím všem,
nedej zahynouti těm,
kteří o pomoc Tebe volají
svoje ruce k Tobě vztahují.
Ďábel chce nad celým světem vládnouti
nedej do jeho osidel nám padnouti,
má otevřenou pekelnou bránu
láká do ní každou hříšnou vránu.
Duše hříšná také černá je
jak černá vrána poletuje,
kráká a po celém světě letí,

neb mnoho má všude dětí.
Zrodilo se jich celé hejna
je to havěť všude stejná
ať v Čechách a v Německu
na Moravě i v Slovensku.
Poláci i Maďaři
stejnou tíseň všude zhrají,
všude se ty vrány zlíhly
všechny nás zlé doby stihly.
To je za vše odplata
čím byla duše prosáta
spravedlnost boží se rozlila
aby nám všem hlavy omyla.
Zasloužíme si Božeho trestu
neb Ty víš nejlíp o tom gestu
vždyť Golgota je před námi
dejž nám Bože šťastné skonání.
Svět začíná již hořeti
přijdou hasiči již hasiti,
na velikonoční svátky
budou v duších zmatky.
Na Golgotu uhrou zraky
nebudou ji vidět pro černé mraky
slunko nevydá tepla a světla
smete jich mnoho boží metla.

Až budem Boha prositi
a vroucně se k Němu modliti
vztáhne Pán ruku Svoji
nedá zahynouti nás v boji.

S Pánem Bohem.

Pád nepřítele.

23/4 1939

Čekáme každý den s napětím,
zda potěšíme se nade vším,
co přinese nám dvacátý osmý duben,
že my vítězové budem.
Bude se bránit ze všech sil
přemýšlí co zlého by ještě sil
aby hodně vykořistil Čechy,
jak těžké jsou jeho vzdechy.
Sotva se zmocnil naší vlády,
hrozejí mu ale všady
nabádají ho, by vrátil všecko,
něco se mu v duši blesklo.

54.) ## Z jara.

6/4 1939.

Přišlo jaro a s ním duben
zas do teplého kraje půjdem
pravili sobě ptáčci
vlaštovky i špačci.

Přiletěli všichni i kosové
teď to takové zde už nebude
nejsme již v české zemi
takové už to tady není.
Vlaštovička hlavou kývá
skřivánek smutnou píseň zpívá
špaček se zlobí a hubuje
proč cizí národ tuto zem buduje.
I ten vrabčák na louce
říká: smutné jsou velikonoce
i jiní ptáčci zpěvaví
smutnou píseň zapějí:
„vzali nám zemi českou
i naši Prahu hezkou!"
Krákala vrána nad hradem:
my češi věčně zůstanem.
„neprodáme jazyk svůj český
třebas zde byl národ německý."
Germán vždy nepřítelem byl
českou zem už vícekrát uloupil,
uloupil a zas ji zpět dal
a přemýšlel jak ji dostat dál.
Teď se mu zas plán podařil
ďábel ho svou mocí obdařil,
už je na nejvyšším bodě
zvolil si rádse ku svoji škodě.

Přiletěl do Prahy jak cizí pták,
pravili ptáčkové: tak, tak, tak!"
„Neznáme tě příteli drahý,
nebudeš oslaven tady,
Nebudeš milován nikým
protože jsi němcem ryzím,
nemáš k čechům upřímnost
a chceš býti slavný host?
My jsme tě sem nezvali
zrádcem jsme tě nazvali
chceš ještě ty bláto na nás házet?
za chvilku tě budem z trůnu sázet.
Vyletíš jak do vzduchu balon
jen počkej jaký to bude shon,
jak rychle budeš utíkat
až se s tebou budem potýkat
ten, co strýcem s námi bude mít,
on ví, jak na tebe má jít.
Již každý ptáček o tom zpívá,
že slunko na nás se usmívá,
nežli zapadne za hory
budeš utíkat za bory.
Až se sejdeš s tvojím druhem
řekneš mu: „už tu nebudem

vraťme co jsme jim vzali
aby podruhé nezashali.
Pátý duben devatenáct set třicet devět 1939
přišel na hrad: zas jeden medvěd (Návrat.)
myslel si, že každý ho přivítá,
jak se sklamal, byla ústa sešitá.
Nepromluvil žádný slova
v srdci byla touha nová,
aby se vrátila naše „Svoboda"
kéž se toho národ dovolá.

Amen.

55. Báseň „Zde potok hučnou!" 8/4 1939.

Zde potok hučnou
pospíchá od lesa
brodí se vodou studenou
mladá dívčina.
Teče potok pod strání
je slyšet jeho bublání,
ptáček na stromě zpívá
dívčina na břeh si sedá
Naslouchá potůčku bublání
i slyší ptáčka zpívání.

jak krásně je v přírodě,
kde zelená louka je.
Myslí, že je jak v pohádce,
sama sobě zehtá se,
sluníčko krásně svítí
na to luční kvítí.
Pomněnka modrá na břehu
se mile na ni usmívá
a zas rybka v potůčku
se okem na ni podívá.
Proč jsi tak smutná, děvuško?
" libým hláskem se ptá,
nebo bolí tě tvé srdéčko?"
svěř se mi holubičko má.
Vím, že jsi rybičko němá,
že na mě nic nevyzradíš,
když já tobě bol svěřím,
vím, že ty mě poradíš.
Jen se svěř holubičko sivá
přísahu tobě skládám,
že jsem opravdu ryba němá
čestné slovo ti dávám.
„Měla jsem milého ráda;

milovala jsem ho láskou vřelou
urvala mě ho sokyně zrádná
zranila duši mou celou.
Bolí mě ta jeho zráda
v noci mě spáti nedá,
uslyšel to ptáček malý
na větévku stromu sedá.
Slyší to též motýlek krásný
nad ramenem její létá
muška kolem nosa jí bzučí:
jen nebuď děvo smutná."
„Láska je jak motýlek
jenž z kvítku na kvítek sedá
divím se ti dívenko,
že ti spáti nedá.
Láska je jak malá muška
jenž do ucha ti zehtá
pošeptá a odletí
a proto seš tak smutná?
Láska je jak ptášek krásný
jenž na větvi se houpá,
která dívka ptákovi věří,
myslím, že je hloupá.

Láska je jak cigareta,
hoří, plane a uhasíná
a tak to je stejnou děvo,
že jsi teď opuštěná.
„Zapomeň – zapomeň, dívko,“
rybička z vody praví,
navštěvuj to modré kvítko
co roste na břehu tady!
Je to modrá pomněnka,
ta je zrády prostá.
uslyšíš i zpívat ptáčka
skřivánka i kosa.
Nezradíme nikdy tebe
navštěvuj nás denně
ucítíš tu něhu krásnou
budeš opět v duši šťastnou.
A tak dívka vše vyslechla
myslila si sobě sama
že sem bude chodívati
každičkého rána.
Chodívá přes potůček po lávce,
slyší zpívat denně o lásce
o lásce velké, o lásce boží,

již sbor ptáčků tvoří;
všelijaké hlásky slyší
komára i mušky
v potůčku jak čehotají
rybky a jejich družky.
Větérek věje tam šťastně
vlaštovička zašvěholí
že se opravdu dívence
srdéčko její rozveselí.
Tak jsi Bože veleben
od každého malého tvora
proč bych já to nedovedla
vždyť jsem toho schopna.
Ptáčkové Ti chválu vzdávají
a já zas ruce spínám
pomodlím se k Tobě, Otče,
pod oblohou Tě vzývám.
Uklidni mé srdce bolné
dej mě lásku Tvoji
nechť má duše čistá, dobrá
s Tebou se ienstvoit.
Budu naslouchat v přírodě
té krásné melodii!

budu rozmlouvat s nimetou
o nejvyšší lásce s ním.

S Pánem Bohem.

56.) Báseň „Pád netvůrele!" 23/4 1939.

Čekame každý den s napětím
zda to těšíme se nade vším
co přinese nám 28 duben,
že my vítězové budem.
Budě se bránit ze všech sil
přemýšlí, co zlého by ještě síl,
aby hodně vykořistil Čechy,
jak těžké jsou jeho vzdechy.
Sotva se zmocnil naší vlády
hrozejí mu ale všady,
nabádají ho, by vrátil všecko
něco se mu v duši blesklo.
Cítí, že dlouho pánem nebude,
že si tady ničeho nezbude
neví co by ještě ukrad, zabil,
aby se jeho démon ještě dost napil.
Máš již už dobito
a nemáš všecko ještě dobito,
tehdy začne s tebou tanec
zařveš jak divoký kanec.
Budeš utíkat do hlubin lesa
nikde tě nenechrání nebesa
peklo se otvírá pro tvoji duši
však ona všecko již tuší.
Čekohá, co by ulouhil ještě
ruka boží tiskne kleště
stiskne tebe až to ují,
běda každému, kdo to vytuší.
Budeš hledat zachránce
marné budou tvoje námahy,
máš zabezpečený svůj stan
ale holý máš svůj krtan.
Ohrátku dostaneš na hrdlo
řekneš: což se se mnou všecko zvrhlo?
že se nepostavím už na nohy?
mám je těžké jako okovy.
Pomoc přichází ze všech stran
ach běda s tebou bude tam
budeš ze všeho šíleti
komu budeš bolest sdíleti?
Nebude tě slyšet nikdo však,

budeš ohnušený jako hák.
opustí tě tvoji soudruhové
nikdo nebude toužiti po tobě.
Zůstane ti ďábel věrný sám
ten má pro tě připravený stan,
tam budeš mít všeho dosti
nebudeš mít na světě starosti.
Připravuj se ale honem již
přemýšlej na svoji skrýš
vylez hodně vysoko
a klíč hodně daleko:
„Už je konec mojí slávě
všecko se to hrne na mě
obklopen jsem ze všech stran
nemám věru utéct kam.
Plujou lodě po moři
má sláva se v hlubiny ponoří,
už nevím kudy kam mám již
už vím že musím umřít.“
Vydrancoval jsem Čechy celé
co platno mě to všecko bude,
ale co se dá ještě vařit,
musím ještě více zhustošit.
Odvážil bych se rád na hrad
chtěl bych tam všem zahrát
ale moje muzika
je tatíka velika.
Přichystají ochránci hradu
nemohou už hledět na tu zradu
vyženou je všecky ven
ach to bude těžký sten.
Od koryta budou vyhnáni
ti nebezhlední germani.
každá písnička jednou končí
take sláva germánská skončí.

S Pánem Bohem.

57) „Nemáme strach!“ 28/4 1939

Z tvojí řeči mívá vrahu
naháníš snad všechněm strachu
zatím se bojíš nejvíc sám
když vzpomeneš na vše tam.
Rád bys couvnul ale bojíš se svého národa
to by byla největší pohroma,
máš velký úkol, co jsi jim sliboval,

běda tobě, kdybys sílu nedostal.
Miluješ svůj národ ze strachu,
neb bys musel klečet na hrachu,
máš starost ze všech národů největší
a chceš být všude ten nejhezčí.
Na vrchu se zdáš opravdu krásný
ale duch tvůj je příliš zrádný,
bortí se ti půda pod nohama
není záchrana pro tě žádná.
Teď nevíš kudy kam máš jíti
nejraději bys chtěl všude býti,
v tvojím světě jest jen samá nuda
už každý všude na to mumlá.
Je to jak o červené karkulce
jako když se točí kolotoč na louce
pořád to je v jednom místě
a udělat se bojíš něco jistě.
Myslíš, že tvůj je celý svět,
budeš z něj rád utíkat hned,
do kterého však utečeš.?
když v světě všecko posečeš.
Bůh tě nahoru nevezme však,
budeš jak bloudící pták,

budeš lítat z místa na místo
nad peklem se zastavíš na jisto.
Lid čeká však na svoji spásu
až se ocitneš u všech ďasů,
pak bude ráj na zemi
až ti v pekle zvonec zazvoní.
Večer když jdeme spáti
nevíme zda ráno na nohou budem státi,
jsme všichni pořád v nejistotě
dokud tě ďábel nelapí do svojí sítě.
Už to dočkáš cítíš to už ale.
už víš, že bude brzo po tvém bále
tvůj lid se opře proti tobě sám
bude bouře velká v říši tvojí tam.
Chtěl bys češi s němcema zamíchat
proti všemu nesmíš moc namítat,
bude národ rozhodnut rázem
a by budeš z trůnu sražen.
Připrav se, co nejdřív se toho dočkáš,
ještě jen malou chvilku počkáš,
než bychom pod tebou trpěli
raděj bychom se v hrobě viděli.
Chceš nás vyhubit hladem,

ty budeš sám ležet ladem,
Bůh nás nikdy neopustí
i když utrpení nám dopustí.
Až bude kukačka kukat,
bude ti srdce úzkostí tukat,
budeš mít plnou hlavu strachu
až ocitneš se na zemi v prachu..
Bude národ jásat až ty skončíš život,
už zahynul skrze tebe mnohý život,
honíš je z místa na místo,
ztrácíš už rozum na jisto.
Žádný strom neroste do nebe
není také o něm místa pro tebe
počkej jak za chvíli se budeš potit,
my musíme zas vlast svou dobýt.
Strom Svobody se už zelená,
a nad ním je modrá obloha,
okolo něho duchovní bratři,
ty s hrdostí na něj patříš.
Prapor náš je červenobílý
i ten hrad Pražský náš milý,
dej nám pokoj s tvojí vládou,
na našem hradě králové vládnou.

Ti mají srdce zlacené,
nejsme dosud ještě ztracené.
Holubička bílá na stromě tom
hlasa nás nerozbije ani hrom.
my se tobě nedáme zahnat
my musíme tobě strachu nahnat.
Budeš utíkat jak splašený kůň
je připravená pro tě velká tůň,
z které už nikdy nevylezeš
a svůj národ již nenalezneš.
Brousíš si na nás zuby,
jak nás budeš žrát vsuay,
robotu jsi nám připravil
za tě národ tvůj odpraví.
Však se toho dočkáme už
jsi ostrý jak ten nůž
řežeš nás všecky bez milosti,
běda až dopadnem svoje kosti.
Zvoní hrany v kostele na věži,
kde kolo s radostí poběží,
svobodu máme zpátky celou
a tak se všechny pohádky melou.
Byl jednou jeden král

ten se nad Boha býti zdál,
vládnul však krátkou chvíli,
jen kletby po něm zbyly.
Zasel velké zlo po celém světě,
teď to jeho nitro hnětě,
lituje svého provinění,
nebude nikdy na něj zapomnění.

S Pánem Bohem.

58.) Báseň „Jaro." 18/5 1939.

Krásné jaro jednou za rok,
do nového života každý kráčí,
vše krásně všude kvete.
ozývá se všude zpěv ptačí.
Květou něžné konvalinky
i šeříky modročervené,
kvete ovocné stromoví,
i louky jsou krásně zbarvené.
Jak krásný je měsíc máj.
jak krásný je sluníčka jas.
dočkali jsme krásné jaro.
dočkali jsme květen zas.
Co přinese nám pěkného?

ten nejkrásnější měsíc
všecky jsou měsíce krásné
ale ten je krásný nejvíce.
Kvete všecko luh i háj
kvete i to nejkrásnější kvítko
hledí na svět vesele
i to malounké dítko.
Tvářičky jemu zkvétají
jak květ jabloňový
ono se krásně usmívá
vzduch přišlo na svět nový.
Neví, co má psáno v životě.
neví, co na něho čeká.
roste, krásní vesmírem
na vše strany oko těká.
Nepoznává starosti ani bolu
srdéčko jeho čisté jest,
neví, co v světě je bídy zlé,
jaká a kde na něj čeká lest.
Rodiče s láskou vítají.
když na svět se jim zrodí,
radostí, starostí, zármutkem
se srdce jejich brodí.

Strachují se častokrát,
když nemoc tělíčko zachvátí,
jak naříkají chudáci,
když smrt tělo uchvátí.
Druhé zase děťátko
roste jako z růže květ
raduje se ze všeho,
neví jaké co přinese jemu svět.
Vyrostl z dítka švarný jinoch
na tváři ruměnec zkvétá,
je volaný na vojnu,
myšlenka myšlenku splétá.
Radují se rodiče
ze švarného syna
proslýchá, že válka bude
je starost jejich zas jiná.
Bojejí se o duše své,
pro které jenom žili
opatrovali ho jak v zahrádce,
dobré semeno v něho sili.
Láskou jim splácí všecko
na vojnu již odchází,
„opatruj tě dobrý Bůh"
slza jim kane po tváři.
Loučil se těžko s matičkou
i s drahým tatíčkem,
kráčí, kráčí cestičkou
i šedavým poličkem.
Vyrostaly chmůry ve tváři
zesmutnělo srdéčko
opouští svoje rodiče
které pro něj byli všecičko.
Vojáček je z něho krásný
jiná starost srdce hlodá
vzpomíná na svůj domov
ten stesk smutek mu dodá.
Píšou noviny o válce
že nepřítel se už chystá,
naříkají rodiče drahé
jak když je smrt jistá.
Den po dni utíká,
blíží se hrozní dnové
vše krásné již zmizelo
zmizeli krásní snové.
Strachují se všecky matičky

i manželky mladé,
kanou jim po lících slzičky
pro nejdražší jejich drahé.
Šeptají k Bohu modlitbu:
„chraň nás Pane milý,
opatruj naše drahé na vojně,
by se nám navrátili."
Hvačí doba ukrutná,
smrt si kosu brousí,
válka je už za dveřmi
srdce po drahých touží.
Plíží se vánek smrtící
jak stíny v tichém loubí
ozývá se polnice
smutně ale troubí.
Hoši kráčí z kasáren
některý sehnutí, druhý nejápné,
loučí se v duchu s domovem,
vzpomíná na rodiče své drahé.
S Bohem máti milená,
s Bohem otče drahý můj,
modli se za mě „Otčenáš"
bych se navrátil v domov svůj.
Bubny rachotí hudba hraje
pocití každý smutnost v srdci
v každém se zmáhá divná melodie
„hola, hurá" jdeme na němci.
Musíme je porazit
tu příšernou sketu
pak bude konec nepokojů
bude zas všecko v květu.
Bude mír zajištěný
na dlouhé-dlouhé časy
Bůh nám hojně síly dej
ať dočkáme se té krásy.
Musí být porobený
ten antikrist „z pekla
dejž nám Bože síly dosti
a do ruky dána Tvoje boží metla.
Rozmetáme nepřítele
snad na věčné časy již,
jen hoši sehnutí a veselé
v ruce ať držíme vítěznou číž.
Prapor vlaje červenobílý
na naše české kraje,

slunko překrásně svítí
budou zase v zemi ráje.
Nepřítel poražen ubohý leží,
co krásný přináší květen
každý čech a jiné rasy
s chutí na nepřítele běží.
Květen, ten krásný máj
přináší nám v brzku ehmurné chvíle
jen s chutí do toho
budem již brzo u cíle.

S Pánem Bohem.

59.) Vidím br. Hlaváčka ze Sychrova. 1939-40
přeložila do básně s. F. Matějková

Vidím dávný starý úl,
v němž jsou schované včeličky
jsou ustrašené ubohé
a vypravují si všecičky.

Přiletěla do našeho úlu nestvůra,
jako pták a jako had je ta potvora,
hledá, slídí, okrádá a drancuje,
a nás ubohé jen znepokojuje.

Však přichází nám záchrana
vidím ptáka „sokola"
jak přeradmil tu nestvůru
a poklovbal ji na hlavu.

Ten překvapen letí pryč,
však sokol je hbitý víc,
neměškal, za ním se rozletěl
aby ho v dáli rozvrtěl.

Naše republika je ten úl,
přiletěl do ní nestvůra vůl
prohledal všechno i vykradl
vydrancoval všechno, co napadl.

Šiklo se mu všecko i železo staré
to všecko je pro něj tuze drahé
je chamtivý a hladový
nenechal by čechům ani brambory.

Však vidím vojska řady dlouhé
praporky mají červeno bílé,
tuze se všechny radují
naše vítězství budují.

Až porazíme tu nestvůru
budeme mít zas naši svobodu
krásnější, bohatší než dříve,
už je nedaleko ta radostná chvíle

Budeme se všechny radovat znova
až přijde ta drahá doba
kterou Pán náš nás obdaří
dej Bože ať se plán ten nezmaří.

Vidím stavěti velkou budovu
přidávají stále trámy nahoru
do výšky do šířky je ukrývají
aby pevná byla o to horší.

Víte, co je ta velká stavení:
to bude velká zvonice,
bude co nevidět hotova
od Krista Pána chrána.

Na té zvonici bude velký zvon
hlas bude mít jako hrom,
nejdřív zazvoní na poplach,
aby ho uslyšel ten dravý pták.

Zazvoní zvon ze zvonice
ukrývá se hrůzou krkavice
i jiní draví ptáci je strachu
budou se chtít skrýt ve svém hnízdu.

Však zvon nepřestává zvoniti
všechny trubači začnou troubiti
hurá, hurá jdeme do boje,
jdeme všichni na nepřítele.

Nepřítel cítí bolesti
že chycen je už do pasti
vlasy se mu ježí na hlavě
neboť už je po moci paradí.

Kdo pak mě ten ukryje?
vždyť nemám žádného přítele,
ďábel ten mě nezradí
on ukryt kromě příhrave.

Zvon v železné srdce bije
ach to bude velká komedie
požární zvoní poplach
už hoří, hoří i můj barák.

Hoří, hoří celý můj stát
už nebudu žádnému nic brát
co mě to dnes všecko platno je
velký panovník hrozně žaluje.

Ta zvonice strašná jest,
ta překonala tu moji lest,
jest už konec mému lhaní,
nemohu snýšet zvonu lkání.

Víte, kdo tu zvonici postavil?
každý se nad tím zastavil,
starý zvoník ověřoval své síly
dejž mu zdraví Pane milý.

Starý zvoník zjednal dělníci
a projektoval tu zvonici,
aby po něm památka zbyla
aby vlast naši zachránila.

Nebude zvonit starý zvoník
ten úkol dostane silný mladík,
aby zmohl veliký zvon,
starý bude mu raditi v tom.

Starý už tolik práce nezmůže
mládenci k tomu pomůže
dá mu instrukce na zvonění
na dobré i špatné znamení.

Ta zvonice bude věčně stát
zvon nebude žalostně už nikdy lkát
jen radost bude vyzvánět
všichni slovany dohromady přivádět.

Praha i města slovanské
i vesničky prosté, maloučké
na zem plátno bílé kladou
před tou největší slávou

Kladou na zem plátno bílé
po kterém sám Kristus půjde
jak tenkrát k poslední večeři
tak půjde zachránit Češi.

Všichni volají k nebi vzhůru,
Hossana – Hossana Synu Davidovu
jenž se věříš k osvobození naší vlasti,
díky chceme Tobě Pane klásti.

Vidím krásný bílý kříž,
u něho hainý iiž,
hatma znamená vítězství,
vždy Lův a láska zvítězí.

Vidím v té naší Praze zmié
jak lidé spěchají nyenie,
jeden druhému povídá
víš jaká zvěst se zrodila.?

Jsme zase osvobozený národ,
je naší vlasti převrod
po celém světě zníti bude
už je konec té zlé komedie.

Tento týden dostane podmínky (dostal je.)
aby nechal na pokoji Čechoslováky,
aby vrátil všecko co jim vzal,
ani minutu aby neváhal. (neučinil to)

Ten plakátek ho zarazí,
čepici do čela si narazí,
cože? já pán světa celého
budu poslouchat umetka každého.?

Ťo si žádný nemyslete
že zase republika vykvete,
raděj zatím svojich těsti
nedám se chytil do vašich klešťí,

Už jsem rozhodl. Nedam nic
vezmu si raděj ještě víc,
tak se tasá velký panovník
mě neodstraší žádný trik.

Zvoní zvon, svolává k požáru,
velký pán se chytá za hlavu
běhá sem tam jak šílenec.
už na posledy uhodili na zvonec.

Bac-bác, kulomety rachotí
velká říše do povětří poletí
zasáhne všecky i vládce světa,
a bude věčně konem veta.

Již vojáků řady tamou
osvobodit vlast naší drahou,
jako smršť vyletí
a protektorát do povětří vmetí.

A tak ty silný brachu
nám nenaženeš žádného strachu
kokrhá kohout do světa
přišla panovníku odveta.

Z cizích zemí táhnou stabnici
podávají jeden druhému pravici,
mocnářové z ciziny
se nás ubohých ujmuli.

Vzpomněli na oběti drahé
které za ně mřeli na jejich půdě,
hned to ti co teď pomoc potřebují
teď nám všichni pomoc soustředují.

Padlo našich hochů českých
za cizí národ před dvaceti léty
krev česká vylita byla;
aby Italii, Francii Rusko zachránila.

Zdálo se nám, že to dlouho trvá
než je zvonice dostavěná,
museli dát nejdřív dobrý základ.
a ji postavit na východ i západ:

Děkujem vám bratři milí,
dejž vám Bůh hojně síly
na tu práci přetěžkou,
dejž vám Bůh slávu nebeskou.

Podejme si ruce v přátelství,
vždyť to je nejlepší bratrství,
vždyť všichni Boha Otce dítky jsme
proto také všichni bratři jsme.

Bude velká říše slovanská
zase malá říše německá,
nebude sporu mezi národy
budou mezi nimi dobré dohody.

Národ národu ruku podává,
při tom se jeden s druhým objímá,
nabízejí pomoc ze všech stran
zaplať jim to Ježíš Sám.

Práce bude všude dosti,
budem všude vzácní hosti
slovanský duch zvítězí
a nebude žádných trůsežů.

Slovanů bude celý svět
války pominou hned
majetky naše ztracené,
budou zase nám vrácené.

Budem si vážit zase domova,
už nepřijde žádná pohroma,
aby nás někdo ze země vyhnal,
Bůh tu příšeru zahnal.

Rozžal Bůh slovanům velkou svíci,
aby jim svítila ve dne v noci,
aby svítila v bolu i v radosti,
aby nikdy nevstoupila stra do očí.

Lípa, která byla osekaná,
novými vruby je obdařená,
z malých lístů vyrostly široké,
krásnější, zelenější, veliké.

Až lípa zase pokvete,
větší a krásnější květ rozkvete,
plno včeliček z celého světu
bude se sletovat, to bude medu.

Ptáčkové radostí zašveholí,
zas novou lípu přivítají
všichni se na ní slétneme,
Čechy krásné vám zahřejeme.

Bude zpívat každý od rána zrána,
písně české za Svobodna,
český lev s radostí uhání,
tam vlá praporek červenobílý.

Voják český mu salutuje,
vlaštovka kolem něho poletuje,
vyprostili jsme tě z okovů
zas máš svou „svobodu!"

Dejž nám Bože požehnání
v tom našem slovanskym kraji,
prosime Tebe ze svých sil,
hojně obilí abys nám rozsil.

Aby semena Tvoje svatá,
nebyla z našich polí zvátá,
aby se všecky ujmuly
v mohutný strom vyrostly.

Ten strom bude zkvétati,
ptáci do celého světa létati,
budou těši o Tvojí lásce,
chceme setrvat v Tvojí pásce.

Dejž nám Bože síly dosti
a br. Benešovi dost radosti,
za tu jeho velkou snahu,
požehnej jeho starostlivou hlavu.

Děkujem Ti Pane Ježíši,
za Tvou lásku nejvyšší,
a vám všem zahrobní vůdcové,
kteří jste pracovali na naší Svobodě.

Všichni záhrobní bratři,
děkujem vám jak se patří,
dejž vám Pán vše to nejlepší,
by jste šťastni byli v nebeské radosti.

Budeme vám všichni vděční,
již ale ode dneška každý začni,
děkuj Bohu i bratřím všem,
každou chvílí, každým dnem.

At nám hoří boží svíce
a neuhasne nikdy více,
ať nám hoří věčný plamen
až na věky věkův Amen.

S Pánem Bohem.

Pokračování v denníku III.

Básně skládané
od Frant. Matějkové
deník II.